

CEMİL KAVUKÇU

başkasının
rüyaları

CEMİL KAVUKÇU
BAŞKASININ
RÜYALARI

Can Çağdaş

Başkasının Rüyası, Cemil Kavukçu

© 2003, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2003

11. basım: Kasım 2022, İstanbul

Bu kitabın 11. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak deseni: Melih Kavukçu

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-2520-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750725203

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEMİL KAVUKÇU
BAŞKASININ
RÜYALARI

ÖYKÜ

♥can

Cemil Kavukçu'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Uzak Noktalara Doğru, 1995

Yalnız Uyuyanlar İçin, 1996

Bilinen Bir Sokakta Kaybolmak, 1997

Dönüş, 1998

Temmuz Suçlu, 1998

Dört Duvar Beş Pencere, 1999

Pazar Güneşi, 2000

Gemiler de Ağlarmış, 2001

Suda Bulanık Oyunlar, 2004

Gamba, 2005

Mimozada Elli Gram, 2007

Angelacoma'nın Duvarları, 2008

Tasmalı Güvercin, 2009

Düşkaçıran, 2011

Aynadaki Zaman, 2012

Örümcek Kaparı, 2013

Üstü Kalsın, 2014

O Vakıt Son Mimozası, 2015

Maviye Boyanmış Sular, 2016

Yüzünüz Kuşlar Yüzünüz, 2017

Balyozla Balık Avı, 2019

Boş Zamanlar, 2022

CEMİL KAVUKÇU, 1951'de İnegöl'de doğdu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi (1976). Öyküleri, 1980'den bu yana çeşitli dergilerde yayımlandı. *Patika* adlı eseriyle 1987'de Yaşar Nabi Nayır Öykü Ödülü'nü, 1996'da *Uzak Noktalara Doğru* adlı öykü kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, 2009'da *Angelacoma'nın Duvarları* adlı anlatısıyla Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü, 2013'te de Erdal Öz Edebiyat Ödülü'nü kazandı.

İçindekiler

Rüya	11
Ablam	17
Solgun	25
O Kadın Fatma Girik Değil	33
Fiyasko	45
Çiçekler	57
Başkasının Rüyaları	71
Düğün	87
Öykü Şöyle Başlıyor	99

RÜYA

Çocukluğundaki yaz günlerini düşününce içine bir sıkıntı çökerdi. Sıcak öğle sonraları, ipe dizilmiş tütün yapraklarının kurutulduğu bomboş, sessiz sokaklar, dilleri dışarıda bitkin köpekler, sinek ve arı vızıltıları... Sonra, zorunlu öğle uykuları. Mızıklamasının yararı olmazdı; çabuk büyümek için nasıl çok yemek yemesi gerekiyorsa, gündüzleri uyuması da gerekiyordu. Evin en serin yeri, üst kattaki, pencereleri bahçeye bakan büyük odaydı. Annesi onu yer yatağına yatırır, üzerine de beyaz bir pike örterdi. Pencerelerin perdelerini sıkı sıkı kapattığından oda loş olurdu. “Kaymak” diyeceği yerde “kaymık” diye bağırın yaşlı dondurmacı ikindiden sonra geçecekti; yani, o uyanınca. Hemen uyursa bir külah dondurmaya hak edeceğini söylerdi annesi. Gözlerini kapar, hemen uyumaya çalışırdı. Kargaların birbirleriyle konuşuyormuş ya da tartışıyormuş gibi çıkardıkları sesleri dinlerdi. Neler söylediklerini çok merak ederdi. Evin çatısında yuvaları vardı, komşunun çatısında da vardı. Her yer kargaydı. Bir de güvercinlerin (külrengi tüyleri ve boyunlarında halka biçiminde siyah izleri olan güvercinlerdi bunlar; ablası onlara “gugukçuk” derdi) tekdüze çıkardıkları “guguuuk-guk” sesleri duyulurdu. En çok da sineklerin vızıldaması... Yüzüne, ağzının kenarına, pikenin dışında

kalmış ayaklarına konup onu gıdıklarlardı. Bir at arabası geçerdı sokaktan, tekerleklerinin kaldırımında çıkardığı sestten bilirdi. Uzun, sıcak, sıkıcı yaz günleriydi.

Uyumamak için ne kadar dirense de bu sesler arasında dalıp giderdi.

Çok sık olmasa da, arada, ablası uyutmaya çıkarırdı onu. Yanına uzanır, saçını okşayarak kısık sesle masallar anlatırdı. Masallarında mutlaka denizler, balıklar, kayıklar, gemiler olurdu. Birileri, bir şeylerin daha iyi olması için çok uzaklara giderdi. Onlar, bir gün dönmek için giden erkeklerdi. Uzun kış gecelerinde, gaz lambasının güçsüz ışığında oya işleyen genç kızlar, onların bir gün döneceğini bilirlerdi. Masalların sonunda gidenler döner, ayrılanlar birleşir, dillere destan düğünler yapılırdı. Gemili masalları çok severdi de (birbirinden güzel balıkların yaşadığı denizleri, Nuh'un gemisindeki gibi bütün hayvanların bir arada bulunduğu adaları anlatırdı ablası) en çok motosikletiyle uzun bir yolculuğa çıkan, bin bir güçlükler atlattıktan, bütün zorlukları yendikten sonra peri annenin kızıyla evlenmeyi hak eden adamın masalını severdi. Ablası da en çok onu sevdiğinden sona bırakır, ballandıra ballandıra anlatırdı.

Suların hışırtısına motosikletin sesi, ona da guguuk-guk sesleri karışırdı.

Denizler rüyasına girerdi.

Rüyasında bir koyda, çakıltaşlarının üstünde oturan, kısa pantolonlu bir çocuk görürdü. O çocuğun kendisi olduğunu bilirdi ama, yüzünü hiç görmezdi. Göremezdi, çünkü o anda rüya gördüğünü de bilirdi. O çocuğun arkasında, daha yüksekçe bir yerde onun gibi otururdu. Ne sabahtı ne akşam; ne gün ortasıydı ne gece. Alacakaranlık bir zamandı. Havada bulut yoktu, yıldız yoktu, güneş yoktu, ay yoktu. Üstelik, koyda ondan ve yüzünü

göremediği çocuktan başka kimse de yoktu. Öylece oturur, denize, çocuğun baktığı yere bakardı. Sular çakılların üzerine serilip serilip geri çekilirdi. Şakalaşır gibi. O sesi bir ninni gibi dinlerdi. Ne bir sandal geçerdi denizden ne de gemi. Martılar da uçmazdı. Kayaların üzerinde kocaman kargalar olurdu ve ona kötü kötü bakarlardı. Ağaçların dallarına konmuş gugukçuklar ise dostça, sevgiyle öterlerdi.

Guguuk-guk, derlerdi, guguuk-guk.

Sonra o çocuk, kendisi olurdu. Suyun ayaklarına kadar sokulup geri çekilirken çıkardığı sesi dinler, çakıllarda bıraktığı izleri incelerdi. Ama korkardı. Yalnız olduğu için mi korkardı, denizden mi korkardı, yoksa havadan mı, bilmezdi. Korkardı. Uyandığında bunun bir rüya olduğunu anlayınca sevinirdi. Koşarak alt kata iner, “Dondurmacı geçmedi, değil mi?” diye sorardı.

Rüyasını kimseye anlatmazdı.

Okula başladıktan bir süre sonra öğle uykuları da bitti. Büyümüştü. Ama o rüyayı geceleri görmeye başladı. Koydaki çocuk da büyümüştü. Artık taşların üzerinde oturmuyor, ayakta dikilerek denize bakıyordu. Ne koy değişmişti, ne hava ne de denizin hışırtısı. Kargalar yine kayalıklardan ona bakıyordu ve ağacın dallarında gugukçuklar ötüyordu. Ne kadar büyümüş olursa olsun, bu rüyada onu korkutan bir şeyler vardı.

Ortaokulda, ikiden üçe geçtiği yıl, yaz tatili boyunca farklı, daha önce tanımadığı bir sıkıntıyı yaşadı. Âşık olmuştu. Sınıflarında, ön sırada oturan, ince, uzun kumral saçları omuzlarına dökülen, solgun yüzlü, ince sesli, kısa boylu bir kız vardı. Adı Sevim’di. Ağlayacakmış gibi bakardı. Ona ilgi duyar, ama bunu kimseye, ablasına bile söyleyemezdi. Okul saatleri dışında, sokakta, evde, gece

yatağına yattığında onu düşünürdü. Kız bunun farkında değildi. Çok sık hastalanırdı. Sevim'in okula gelmediği günler kendini, koydaki çocuk kadar yalnız hissedirdi. Ders saatleri geçmek bilmezdi. Sevim'e bir şey sormak, ya da istemek için nedenler uydurur, konuşurken gözlerine bakamaz, yüzünün kızardığını hissedirdi. Sonra yaz geldi. Uzun bir tatil. Onu görmeden geçen, aslında geçmeyen günler. Görürüm umuduyla evinin önünden geçer, belli etmemeye çalışarak pencerelere bakardı. Herkes o sokaktan neden geçtiğini biliyormuş gibi de utanırdı.

Tatil bitti. Okullar açıldı. Bütün bir yaz göremediği Sevim'i görünce düş kırıklığına uğradı. Sevim serpilmiş, kocaman bir kız olmuştu. Yine ağlayacakmış gibi bakıyordu ama, ondan büyüktü artık.

O günün gecesi yine o rüyayı gördü. Koydaki çocuk büyümüş, uzun pantolon giymeye başlamıştı. Ayakta dikilip birini bekler gibi denize bakıyordu. Sonra eğildi, pantolonunun paçalarını ayak bileklerinden bir karış kadar yukarı kıvrırdı. Parmak uçlarına basarak denize doğru yürüdü. Sular ayaklarını okşayıp geri çekilince bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Gugukçuklar ötmüyordu. Kargalar çığlık çığlığa havalandı.

Bağırarak uyandı.

Korkmuştu. Ayakları üşüyordu.

Rüyasındaki delikanlının ayaklarını suya sokmasına da alıştı zamanla. Dizlerine kadar denize girdiğinde bile korkmadı. Delikanlı, su dizlerine gelene kadar yürüyor, durup ellerini gözlerinin üstüne siper ederek ileri doğru bakıyordu. Sonra, onun ulaşamayacağı bir uzaklıkta nazlı nazlı salınan, suyla şakalaşan tekneyi gördü. Onu bekliyor olmalıydı.

Gidemezdi ki, yüzme bilmiyordu.

Ortaokuldan sonra ailesi Sevim'i okutmadı. Aynı sokakta oturan sınıf arkadaşına onu sordu hep. Birkaç kez çarşıda gördü. Artık başını bağılıyordu. Lise sona geçtiği yıl Sevim'in evlendiğini duydu.

Delikanlılık yaşını gerilerde bıraktığında da rüyayı hep öyle gördü. Rüya durmuştu artık. Koydaki adam büyümüyor, yaşlanmıyordu. Gugukçuklar ötmüyordu, ama kargalar oldukları yerde duruyordu. Açıktaki tekne nazlı nazlı salınıyordu. Tekne adama bakıyordu, adam tekneye.

Sonra bir gece rüyaları karabasana dönüştü.

Ne sabahtı ne akşam. Havada bulut yoktu. Yıldız yoktu, güneş yoktu. Koyda yine yapayalnızdı. Ellerini gözüne siper etmiş, kendisini bekleyen tekneye bakıyordu.

Önce gömleğinin düğmelerini çözdü; ağır ağır ve çok kararlı. Kemerini gevşettiği pantolonu ayak bileklerine inince ellerini kullanmadan, ayaklarının yardımıyla içinden çıktı. Atletini çıkarıp gömleğinin yanına bıraktı. Üzerinde yalnızca donu kalmıştı. Onu da çıkarıp denize doğru yürüdü. Ayakları ıslandı, bileklerinden dizlerine dek çıktı su, sonra beline yükseldi. Yüzme bilmeyen o adam, kendini denizin çekimine bırakıp tekneye doğru kulaç atmaya başladı. Korkmamıştı, çığlık atmamıştı, uyanmamıştı. Tekneye doğru yüzüyordu.

Ama tekneye ulaşamıyordu. Öyle açılmıştı ki, kıyı, dönemeyeceği kadar uzakta kalmıştı.

Sonra, kayığın içindeki karaltıyı gördü. Kadın mı, erkek mi olduğu anlaşılıyordu. Açığa doğru kürek çekiyordu.

Adam bundan da korkmadı. Bağırmadı. Uyanmadı.

Cemil Kavukçu *Başkasının Rüyaları*'nda nasıl ve neden yazdığının peşine düştüğünü hissettiriyor. Şimdiye kadar olmadığı biçimde kurmaca ile gerçeklik, düş ile gerçek dünya arasındaki hem keskin hem belirsiz sınırdan gezinirken, yazarla anlatıcı, anlatıcıyla öykü kahramanı, öykü kahramanıyla yazar birbirine karışıyor, birbirinin içinde eriyor; kimin kim olduğunu unuttuğumuz bir dünyaya çekiliyoruz. Tüm öykülerin içinde gezinen aynı anlatıcı ve kahramanlar sayesinde öyküler, aynı hayatın farklı zamanlarında çekilmiş fotoğraflar gibi bir süreklilik kazanıyor. Rüya ile gerçek arasındaki ince çizgide ustaca dolaşan Cemil Kavukçu, belli ki zarını rüyadan yana atıyor. Belki de bütün hayatımızın, çocukluğun o istemeden içine sürüklendiğimiz ikinci uykularından başlayarak bir rüyadan başka bir şey olmadığını söylemek istiyor.

#gerçek #gerçeküstü #aradünya #gündüzdüşü #çocukluk #anlatıcı

Kapak deseni: Melih Kavukçu

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

öykü

ISBN 978-975-07-2520-3

9 789750 725203